

KARJASEKIRI KOGUDUSTELE PALVEPÄEVAKS JA PAASTUAJA ALGUSEKS TUHKAPÄEVAL, 25. VEEBRUARIL 2009

„Jumal, ole mulle armuline oma heldust mööda, kustuta mu üleastumised oma rohket halastust mööda!“ (Ps 51:3) Armsad vennad ja õed! Kas ei alga osadus Jumalaga, uus ja pühitsetud elu just sellisest pöördumisest, pidades silmas, et Jumal oma helduses ja halastuses meid juba ootab ja otsib?

Ühiskonnal pole midagi selle vastu, et usk ja kirik aitaksid lahendada sotsiaalprobleeme, parandaks inimestevahelisi suhteid, teeks meid ausaks ja heaks. Samas tõrjutakse usku Jumalasse, vajadust parandada meelt ja tunnistada, et oleme üleastujad ja patused. Keskkond, kus me päevast päeva viibime, muutub meile kergesti omaseks, vormib meid endasarnaseks, sunnib vedama võõras ikkes koos uskmatutega. Kas suudame kristlastena jääda ustavaks? Kas suudame öelda ühes laulik Taavetiga: „Ma olen maa peal võõras, ära peida mu eest oma käske!“ (Ps 119:19) Seepärast kutsun teid üles pöörama erilist tähelepanu esimesele käsulauale – meie suhtele Jumalaga.

Kindlasti pole me ateistlik maa. Pigem on õigus nendel, kes nimetavad eestlasi Euroopa üheks ebausklikumaks rahvaks. Alahinnates esimest käsku – sul ei tohi olla teisi jumalaid minu palge kõrval – devalveerub Jumala mõiste ja selle pühadus. Asemele asub kaduvate asjade kultus, ebajumalateenistus kõige erinevates vormides, alates progressiusust ja lõpetades aina laiemalt vohava nõiduse ja maagiaga. Ühiskond on haaratud religioosest asendustegevusest, mis on ühtaegu allakäik ja appikarje. Mis võib veel enam teha inimest tühiseks ja jõuetuks kui jumalatus? Olgu Issand meile armuline, et suudaksime kinni pidada esimesest käsust ja rajada sellele oma toimimist.

Käsk – sa ei tohi Jumala nime ilmaasjata kasutada – möödab meie hingehoiakuid. Me ei peaks leppima, veel vähem kaasa minema tõsiasjaga, et ilmalik keelekasutus on muutnud Jumala nime mitte ainult parasiitsõnaks, vaid vandesõnaks, osaks kõneleja sisemise ebakindluse kaitsekilbist, kus vulgaarsus näib väetite väena. Ilukirjanduski tundub seda väärtuslikum, mida vängemat sõnavara see kasutab. Mõistmine ja tähendus on läinud kaotsi ka seal, kus sõna Jumal kirjutatakse väikese algustähega. Kristlastena teame, et meil tuleb aru anda igast tühjast sõnast. Seepärast olgu sõna Jumal meile alati palve, austuse ja tunnistuse sõnaks!

Käsk – sa pead pühapäeva pühitsema – on meie jumalasuhte suur küsimus. Aeg on meile antud selleks, et sinna mahuks ka ajatu. Kaasaeg kipub meilt seda röövima: iga päev, iga sekund on äri ja äri on ajalik. Pühapäeva pühitsemine ei tähenda pausi tormamisele maiste tegemiste rattas, pelgalt ajaviidet ja meelelahutust, vaid kohtumist Jumalaga. Martin Lutheri sõnadega: „Me peame Jumalat kartma ja armastama, et me jutlust ja Jumala sõna ei põlga; vaid seda pühaks peame, heal meelel kuuleme ja õpime.“ Elu väärtus ja pühadus algab siit. „Ärgem jätkem unarusse oma koguduse kooskäimist, nõnda nagu mõnel on kombeks, vaid julgustagem selleks üksteist,“ öeldakse kirjas heebreallastele (Hb 10:25). Pühapäevane jumalateenistus on Kristuse ihu osadus, osa armust ja igavikust. Mille vastu võiksime seda vahetada?

Hiljaaegu küsiti rahvusringhäälingus, millist muutust Eesti vajab. Kõige enam vastanuist leidis, et vaimset, alles seejärel nimetati poliitilist ja majanduslikku. Süda tunneb tõe – meie ühiskond ja me ise vajame vaimset uuenemist, mis laseks Jumala heal ja armulisel tahtelt meie juures teostuda. Jumal on Jeesuses Kristuses meie peale halastanud, et me temas leiaksime andestuse, aga ka uue alguse ja osaduse. Tema armastuse ja armastuskäsu läbi mõistame taas esimese käsulaua väärtust ja suudame teoks teha teist – austada ja armastada kaasinimest.

Õnnistusrikast meeleparanduse ja paastuaega soovides

Andres Pöder
Peapiiskop